

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoPr/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114208078
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5114208078.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Erika Vargu a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobkyne: JUDr. V. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom v A., M. X, právne zastúpenej JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou so sídlom v A., W. T. XXX/XX, proti žalovaným: 1/ Krajský súd v Žiline, so sídlom v Žiline, Orolská 3, IČO: 35 995 572, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave - Staré Mesto, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, na základe odvolania žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13Cpr/3/2014-161 zo dňa 26. marca 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 eur od 16. 02. 2011 do 09. 07. 2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 eur od 16. 03. 2011 do 09. 07. 2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 eur od 16. 04. 2011 do 09. 07. 2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 eur od 16. 05. 2011 do 09. 07. 2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 595,20 eur od 16. 06. 2011 do 09. 07. 2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 314,89 eur od 16. 07. 2011 do 09. 07. 2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 261,31 eur od 16. 08. 2011 do 09. 07. 2014, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdzuje.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. o trovách prvoinštančného konania mení tak, že žalobkyňa nemá voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti (výroky I., II. a IV.) ponecháva nedotknutý.

IV. Žalobkyňa má voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 60 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 13Cpr/3/2014-161 zo dňa 26. 03. 2018 konanie voči žalovanému 2/ zastavil (výrok I.) a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). Žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 eur od 16. 02. 2011 do 09. 07. 2014, zo sumy 322,80 eur od 16. 03. 2011 do 09. 07. 2014, zo sumy 322,80 eur od 16. 04. 2011 do 09. 07. 2014, zo sumy 322,80 eur od 16. 05. 2011 do 09. 07. 2014, zo sumy 595,20 eur od 16. 06. 2011 do 09. 07. 2014, zo sumy 314,89 eur od 16. 07. 2011 do 09. 07. 2014 a zo sumy 261,31 eur od 16. 08. 2011 do 09. 07. 2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok IV.). Žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 90,96 % trov konania (výrok V.).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobou doručenou súdu dňa 06. 03. 2014 sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplata sumy 2.582,40 eur s príslušenstvom titulom doplatenia platu za obdobie prvých siedmych mesiacov roka 2011, kedy bez

splnenia zákonných podmienok došlo k zníženiu jej platu sudcu bez splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 84 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“).

Uznesením č. k. 13Cpr/3/2014-58 zo dňa 07. 07. 2015 súd na základe podania žalobkyne konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.582,40 eur zastavil z dôvodu úhrady istiny žalovaným 1/ dňa 09. 07. 2014 a pripustil zmenu žaloby v časti uplatneného príslušenstva.

Podaním doručeným súdu dňa 23. 01. 2018 zobrala žalobkyňa žalobu voči žalovanému 2/ späť. Žalovaný 2/ so späťvzatím žaloby súhlasil.

Súd mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyňa si voči žalovaným 1/, 2/ uplatnila nárok na náhradu doplatku funkčného platu sudcu za obdobie mesiacov január až júl 2011, ktorý jej bol znížený platovým dekrétom vypracovaným na základe prijatia zákona č. 500/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uvedeným zákonom bol novelizovaný zákon č. 120/1993 Z. z., mimo iných ust. § 2 ods. 1, 2 a § 29g ods. 1, vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8, 9 cit. zákona. Predmetná novela zákona účinná od 01. 01. 2011 bola predmetom preskúmania Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý na neverejnom zasadaní dňa 11. 12. 2013 rozhodol, že uvedené ustanovenia nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Predmetný nález bol v Zbierke zákonov uverejnený dňa 18. 04. 2014. Následne bol doplatok funkčného platu žalobkyne uhradený podľa vyjadrenia žalobkyne a zhodného tvrdenia žalovaného 1/ dňa 09. 07. 2014. Žalobkyňa tak svoju žalobu v tejto časti zobrala späť a trvala na priznaní úrokov z omeškania tak, ako uviedla v žalobe a neskôr upravila v návrhu na pripustenie zmeny petitu žaloby, ktorému súd vyhovel.

S ohľadom na dispozitívny úkon žalobkyne, ktorým zobrala žalobu voči žalovanému 2/ späť, súd konanie podľa § 144, § 145 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) voči žalovanému 2/ zastavil. O nároku na náhradu trov konania medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ rozhodol podľa § 256 ods. 1 C. s. p. a potom, čo procesné zavinenie na zastavení konania voči žalovanému 2/ pripísal žalobkyňi, nárok na náhradu trov konania priznal žalovanému 2/.

Po dopltení funkčného platu žalobkyňi zo strany žalovaného 1/ a čiastočnom späťvzatí žaloby v časti istiny ostal predmetom konania nárok na zákonný úrok z omeškania.

Citujúc ust. § 25 ods. 1, 4, § 65 ods. 5, § 90 ods. 1, 2 zákona č. 385/2000 Z. z. súd, potom čo dospel k záveru, že žalovaný 1/ je pasívne vecne legitimovaným, dospel k záveru, že nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania z dopltenia funkčného platu za obdobie od 01. 01. 2011 do jeho uhradenia, t. j. do 11. 07. 2014, je oprávnený. Dôvodnosť predmetného nároku vyplýva z hmotnoprávných účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky vo vzťahu k nároku žalobkyne uplatňovanému v tomto konaní.

Vychádzajúc zo zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11. 10. 2006 súd považoval za určujúce, že nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 99/2011 z 11. decembra 2013, vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 97/2014 dňa 18. 04. 2014, bol vyslovený nesúlad príslušnej časti zákona č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Hoci Ústava Slovenskej republiky a zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky nemajú výslovné ustanovenia o hmotno-právnych účinkoch nálezu (o nesúlade) vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotno-právne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Podľa názoru ústavného súdu, dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy Slovenskej republiky, stratí napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, že bolo anulované od počiatku, inými slovami, na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku. O takýto výklad potom možno opierať aj nárok žalobkyne na zaplatenie doplatku funkčného platu za podmienok, ktoré existovali pred prijatím zákona č. 500/2010 Z. z., ktorý zmenil a doplnil zákon č. 120/1993 Z. z. a zákon č. 385/2000 Z. z. Predmetný doplatok bol žalobkyňi vyplatený žalovaným 1/ dňa 09. 07. 2014.

Nadväzne je podľa súdu prvej inštancie potrebné opísané závery o účinkoch nálezu ústavného súdu aplikovať na rozhodnutie o nároku na úroky z omeškania (konkrétne pre začiatok omeškania) z dopltenia funkčného platu, ktoré sa stali predmetom konania po čiastočnom späťvzatí žaloby a dopltení funkčného platu žalobkyne za obdobie od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011, kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 15. 08. 2011 zastavená výplata zníženého platu. Žalovanému 1/ sa totiž obnovili povinnosti, ktoré mal pred účinnosťou zákona č. 500/2010 Z. z., ktorého ustanovenia

stratili platnosť k 18. 10. 2014, a to od počiatku. Žalovaný 1/ bol preto povinný žalobkyni vyplatiť plat zodpovedajúci § 66 a nasl. zákona č. 385/2000 Z. z., v spojení s § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2010, t. j. v plnej výške, v určenom výplatnom termíne neústavne zníženého funkčného platu. Ak tak žalovaný 1/ v stanovenom výplatnom termíne neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobkyni. Preto žalobkyni patrí úrok z omeškania dňom nasledujúcim po výplatnom termíne, a nie až odo dňa nasledujúceho po dni zverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Nárok na zákonný úrok z omeškania v prípade omeškania s platením platu sudcu vyplýva z ust. § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z., v zmysle ktorého na osobitný vzťah sudcu (§ 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z.) sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce, pokiaľ tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý odkaz je potrebné aplikovať aj na osobitný vzťah sudcu. Následne tak možno aplikovať ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka definujúce príslušenstvo pohľadávky, v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri omeškaní s plnením peňažného dlhu vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis, a to nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd preto ako nedôvodnú vyhodnotil námietku, že nárok žalobkyne na úroky z omeškania je nedôvodný, pretože zákon č. 385/2000 Z. z. ho neupravuje, resp. že žalobkyni nepatrí nárok na úroky z omeškania od obdobia v zmysle zmenenej žaloby, t. j. od 16. dňa toho ktorého mesiaca v časovom rozpätí január až august 2011.

Žalobkyňa však žiadala priznať úrok z omeškania z pôvodne uplatnenej sumy a nezohľadnila skutočnosť, že reálne jej bolo vyplatených 2.462,60 eur, nie 2.582,40 eur ako žiadala v žalobe a neskôr si uplatňovala pri úprave petitu žaloby. Zníženie vyplateného doplatku vzniklo za mesiace máj až júl, pričom za mesiac máj nebola žalobkyni vyplatená suma 645,60 eur, ale suma 595,20 eur, za mesiac jún si žalobkyňa uplatnila úroky z omeškania zo sumy 322,80 eur, pričom vyplatených jej bolo 314,89 eur, za mesiac júl si uplatnila úroky z omeškania zo sumy 322,80 eur, pričom jej bolo vyplatených 261,31 eur. Súd vychádzal pri posudzovaní nároku na priznanie úroku z omeškania zo sumy reálneho doplatku platu za obdobie mesiacov január až júl 2011, pri zohľadnení splatnosti platu sudcu podľa § 87 zákona č. 385/2000 Z. z. pozadu za mesačné obdobie do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca.

Súd žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zákona č. 385/2000 Z. z. až do zaplatenia doplatku funkčného platu, t. j. do 09. 07. 2014. Zohľadnil však reálne vyplatené sumy doplatkov v zmysle rozpisu doplatenia funkčného platu sudcu zo dňa 15. 07. 2015, ktorý strany sporu v konaní nespochybnili, a tak žalobkyni nevyhovel v časti prevyšujúcej úrok z omeškania za mesiac máj, kedy žiadala úrok z omeškania zo sumy 645,60 eur, ale priznal jej úrok z omeškania zo sumy 595,20 eur, rovnako jej priznal úrok z omeškania za mesiac jún zo sumy 314,87 eur, nie z uplatnenej sumy 322,80 eur a úrok z omeškania za mesiac júl zo sumy 261,31 eur, nie z uplatnenej sumy 322,80 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Súd žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania vo výške, ktorá je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (prvýkrát od 16. 02. 2011), pričom s výplatou doplatku bol žalovaný v rade 1/ v omeškaní do 09. 07. 2014, kedy bol doplatok k platu žalobkyni vyplatený. Nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola k prvému dňu omeškania vo výške 1 %, súd priznal žalobkyni nárok na úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedených súm, a to aj za nasledujúce obdobia v zmysle § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

O trovách konania rozhodol okresný súd s poukazom na § 262 ods. 1, 2 C. s. p., ako i § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 C. s. p. Vyhodnotil (v prospech žalobkyne) dobrovoľnú úhradu istiny a mieru úspechu ohľadne úroku z omeškania, pričom dospel k záveru, že konečný procesný úspech žalobkyne predstavuje 90,96 %, v ktorom rozsahu uložil žalovanému 1/ povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania.

Súd sa zaoberal i aplikáciou ust. § 257 C. s. p., dospel však k záveru, že aplikácia uvedeného ustanovenia neprichádza do úvahy, nakoľko predmetné ustanovenie má na zreteľ osobitné prípady, najmä so sociálnym aspektom, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovaný 1/ svoje stanovisko k veci prezentoval vo vyjadrení k žalobe, kedy poukázal na to, že bol povinný postupovať v zmysle právnej úpravy účinnej v rozhodnej dobe. Uvedené skutočnosti nezakladajú také okolnosti prejednávanej veci, ktoré by bolo namieste vyhodnotiť ako dôvody hodné

osobitného zreteľa, pre ktoré by súd výnimočne žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Ani povaha subjektov prejednávanej veci bez ďalšieho dôvodu hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočnú aplikáciu ust. § 257 C. s. p., nezakladá. Po doplatení funkčného platu žalobkyni, žalovaný 1/ naďalej jej nárok na úroky z omeškania neuznával a v tejto časti jej nárok dobrovoľne neuhradil. Nemožno tak v okolnostiach prejednávanej veci konštatovať dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalobkyni voči žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku čo do výroku III., ktorým súd žalobe v časti uplatneného príslušenstva vyhovel a výroku V. o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ podal žalovaný 1/ odvolanie, ktorým sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku spočívajúcej v zamietnutí žaloby v tejto časti.

Okresnému súdu vytykal nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v nesprávnej interpretácii účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 99/2011 z 11. 12. 2013 vo väzbe na uznesenie ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2006 z 11. 10. 2006 s dôsledkom retroaktívneho priznania účinkov predmetného nálezu sp. zn. PL. ÚS 99/2011.

V danej spojitosti zdôraznil, že povinnosťou osobného úradu sudcu, prostredníctvom ktorého sa vyplácal funkčný plat sudcu, bolo dodržiavať v rozhodnom čase platnú a účinnú právnu úpravu. Až do pridelenia finančných prostriedkov z rozpočtu Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v júli 2014, účelovo viazaných na finančné vyrovnanie vo výške doplatku funkčného platu (aj) žalobkyne, nemal v rozhodnej dobe tvrdeného omeškania právnu ani faktickú možnosť tieto finančné prostriedky poskytnúť. Na tom nič nemení ani právny názor žalobkyne vychádzajúci z interpretovania časových účinkov rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 99/2011. Poukázal tiež na to, že ako osobný úrad sudcu ani nebol účastníkom konania pred ústavným súdom v danej veci, preto účinky ex tunc nemohli dôvodne založiť jeho omeškanie.

Žalovaný 1/ dal do pozornosti odvolacieho súdu závery Krajského súdu v Žiline vyslovené v obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 11CoPr/2/2016, v zmysle ktorých dodatočné doplatenie sporných platových náležitostí bez ďalšieho neznamena existenciu kvalifikovaného omeškania. To spôsobuje len a výlučne nedodržanie splatnosti s plnením peňažného dlhu vyplývajúce z dohody/zákona, pričom v okolnostiach posudzovanej veci boli platové náležitosti uhrádzané v termínoch a výške vyplývajúcej z vtedy účinnej platnej právnej úpravy.

Súd prvej inštancie podľa žalovaného nedostatočne zdôvodnil aplikáciu ust. § 517 Občianskeho zákonníka, keďže zákon o sudcoch neodkazuje na priamu aplikabilitu tohto zákonného ustanovenia a ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce, na ktorý odkazuje zákon o sudcoch v § 150 ods. 1, sa vzťahuje iba na všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, medzi ktoré ust. § 517 Občianskeho zákonníka nepatrí. V napadnutom rozsudku preto nebol v rovine právneho posúdenia dostatočne vysvetlený právny základ nároku žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania.

Žalovaný odvolanie odôvodnil tiež tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti namietal, že okresný súd nerešpektoval ust. § 220 ods. 2, 3 C. s. p., keď sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne nezaoberal predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov v obdobných veciach, na ktoré v rámci svojej obrany poukázal. Zdôraznil tu rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 192/2006 z 03. 11. 2006, podľa ktorého pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu. Rovnako poukázal i na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 499/2001 z 22. 11. 2011, podľa ktorého obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď.

Vo vzťahu k náhrade trov konania mal žalovaný 1/ za to, že súd prvej inštancie neinterpretoval ust. § 257 C. s. p. na daný prípad správne a zotrval na názore, že na jeho strane sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Skutkové zistenia súdu prvej inštancie vyjadrené v napadnutom rozsudku považovala za správne a úplné, plne zodpovedajúce výsledkom dokazovania vykonaného na pojednávaní. Súd sa s námietkami žalovaného 1/ v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde. Súd prvej inštancie v potrebnej miere vysvetlil na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Odvolacie argumenty žalovaného 1/ nie sú spôsobilé zvrátiť stav veci a zákonu zodpovedajúce výroky napadnutého rozsudku. Odvolacie

argumenty sú len iným hodnotením zisteného skutkového stavu, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie záverom spochybňujúcim dôvodnosť žaloby. Poukázala tiež na to, že právny názor v rozhodnutiach, na ktoré poukazuje žalovaný, bol v aktuálnej stabilizovanej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov prekonaný.

4. Žalovaný 1/ na vyjadrenie žalobkyne už písomne nereagoval.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom meritórnom výroku vo vzťahu k žalovanému 1/, ktorým súd žalobe v časti uplatneného príslušenstva vyhovel, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil a vo výroku o trovách prvoinštančného konania podľa § 388 C. s. p. zmenil, keď nezistil dôvody na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie v tejto časti.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu zodpovedajúcom vykonanému dokazovaniu, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Nakoľko aj odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

7. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalovaného 1/ uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadiska či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného 1/ vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

8. So zásadnou argumentáciou žalovaného 1/ spočívajúcou v tvrdení o odlišnej interpretácii účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sa súd prvej inštancie podrobne a konzistentne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, v ktorej súvislosti odvolací súd poukazuje najmä na body 27. a 36. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa s prezentovanými závermi v celom rozsahu stotožnil. Odvolacia argumentácia žalovaného 1/ je len zopakovaním stanoviska prezentovaného už v priebehu prvoinštančného konania, a to bez spôsobilosti vyvrátiť určujúci záver okresného súdu o hmotnoprávných účinkoch (ex tunc) nálezu ústavného súdu vydaného v konaní o ne/súlade právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky v neskončených veciach. Opísaný účinok vymedzil v rámci svojej aplikačnej činnosti samotný ústavný súd (pozri tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 51/06-26 zo dňa 08. 06. 2006) a odvolací súd nevidel dôvod sa od tejto konštrukcie odchýliť. Bez právnej relevancie, z pohľadu takto vymedzeného kvalifikovaného omeškania, založeného na favorizácii princípu zachovania ústavnosti a logickom dôsledku, t. j., že na ustanovenie zákona, ktorého nesúlad s ústavou bol vyslovený, sa hľadí, akoby bolo anulované od počiatku, je tvrdenie odvolateľa, že v rozhodnej dobe nedisponoval právnou ani faktickou možnosťou finančne prostriedky poskytnúť. Podstatou aplikovaného postulátu totiž je, že žalovaný 1/ postupoval podľa ustanovenia, na ktoré sa, v dôsledku jeho protiústavnosti, hľadí akoby nikdy v právnom poriadku Slovenskej republiky neexistovalo, a tým porušil mzdový nárok žalobkyne.

9. Pokiaľ v opísanej spojitosti žalovaný 1/ okresnému súdu vytýka porušenie § 220 ods. 2, 3 C. s. p. z dôvodu, že sa nezaoberal prechádzajúcimi rozhodnutiami súdov v obdobných veciach, pozornosti odvolateľa zrejme ušiel bod 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v rámci ktorého okresný súd náležite a zrozumiteľne predstrel svoje stanovisko k existencii a (hlavne) záväznosti protichodných rozhodnutí všeobecných súdov v obdobných veciach.

10. K upozorneniu odvolateľa, vo väzbe na tvrdené porušenie práva na súdnu ochranu, na odlišný záver Krajského súdu Žilina vyslovený v obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 11CoPr/2/2016 dňa 25. 01. 2017, odvolací súd dáva do pozornosti časovo predchádzajúci rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 7CoPr 9/2015 zo dňa 26. 05. 2016, ktorý je založený (práve) na identickom závere ako napadnutý rozsudok okresného súdu (obdobný názor následne odvolací súd zaujal napr. i v rozhodnutiach sp. zn.

10Co/91/2018 zo dňa 26. 04. 2018, 6CoPr/2/2018 zo dňa 27. 02. 2019, 7CoPr/8/2018 zo dňa 28. 02. 2019). Namietaná absencia relevantného odôvodnenia odchylenia sa od skoršieho rozhodnutia sa teda netýka ani veci vedenej pod sp. zn. 7CoPr/9/2015, ani napadnutého rozsudku.

11. Pokiaľ ide o otázku prípustnosti priznania úroku z omeškania zamestnancovi, je nepochybné, že zamestnávateľ sa, rovnako ako každý iný dlžník, môže dostať/dostáva do omeškania s plnením mzdových nárokov a nie je dôvod, aby nebol povinný zaplatiť príslušný úrok z omeškania. Z hľadiska sociálnej funkcie náhrady mzdy je neudržateľným záver, že by zamestnávateľa nestíhala sankcia v podobe úroku z omeškania, pokiaľ sa dostane s plnením mzdy, náhrady mzdy a obdobných záväzkov voči zamestnancovi, do omeškania. Krajský súd tu poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. II. ÚS 494/2013 zo dňa 09. 10. 2013, v rámci ktorého dospel k záveru, že zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Súčasne je potrebné poukázať na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pojednávajúce (aj) o problematike priznávania úroku z omeškania zo sumy (náhrady) mzdy, s plnením ktorej sa zamestnávateľ dostal do omeškania, z ktorých vyplýva, že zamestnávateľ je v prípade omeškania s plnením náhrady mzdy povinný platiť zamestnancovi aj úrok z omeškania (viď napr. uznesenie sp. zn. 1Cdo 116/2008 zo dňa 17. 12. 2009, sp. zn. 2Cdo 76/2011 zo dňa 31. 05. 2012 či sp. zn. 5MCdo 8/2012 zo dňa 26. 01. 2015). Z uvedeného postulátu je potrebné vychádzať aj v prípade špeciálnej úpravy platových pomerov sudcov, keď na osobitný vzťah sudcu je (v zmysle zákonného odkazu) potrebné aplikovať ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka definujúce príslušenstvo pohľadávky, medzi ktoré radí i úroky z omeškania, ktoré následne upravuje ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

12. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti napadnutého meritórneho výroku ako vecne správny potvrdil.

13. Ako dôvodné však odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalovaného 1/ čo do výroku o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ pokiaľ ide o aplikáciu ust. § 257 C. s. p. Aplikácia prax súdov (napr. uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 19CoPr/60/2014-74 zo dňa 19. 08. 2015) už vymedzila požiadavku efektívneho využitia práva na prístup k spravodlivosti ako kvalifikovaného dôvodu hodného osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Žalobkyňa totiž využila prístup k spravodlivosti v takej situácii, kedy sa zo žiadnych okolností vecí nejavilo, že by zo strany žalovaného 1/ nemalo dôjsť k dobrovoľnému plneniu. Definitívna dôvodnosť nároku bola zrejmá v rozhodnutí ústavného súdu zo dňa 11. 12. 2013, preto ak žalobkyňa podala žalobu 06. 03. 2014, nedala žalovanému 1/ reálnu možnosť plnenia, hoci financie ktorými disponuje predstavujú rozpočtové prostriedky, ktoré sú viazané na vopred určené výdavky. Nakladanie s nimi je tak menej flexibilné ako financovanie potrieb subjektov súkromného práva. V uvedenom nemožno síce vidieť ospravedlnenie omeškania verejnoprávných inštitúcií, naopak zvlášť u nich by malo byť eliminované. Je však potrebné rozlišovať situáciu, kedy je dôvodnosť nároku nesporná a potreba výdavkov z rozpočtu na daný nárok vopred známa, od situácie, kedy je povinnosť plniť strane objektívne zrejmá až rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky. Súčasne nehrozilo ani riziko postupného vzniku nemajetnosti a napokon na strane žalobkyne bola vedomosť o tom, že obdobným povinnostiam žalovaný v minulosti dostal po rozhodnutí ústavného súdu. Možno preto uzavrieť, že objektívne neexistovala pochybnosť o dobrovoľnom poskytnutí žalobkyňou požadovaného plnenia.

14. Na základe uvedeného odvolací súd zmenil napadnutý výrok o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobkyňa voči žalovanému 1/ ich náhradu nepriznal.

15. Vo zvyšnej časti (t. j. vo výrokoch I., II. a IV.), ktorá nebola napadnutá odvolaním žiadnej zo strán konania, ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 396 ods. 1 C. s. p. Žalobkyňa bola v štádiu odvolacieho konania úspešná čo do merita veci a neúspešná čo do trov prvoinštančného konania. Väčšiu mieru úspechu krajský súd logicky prisúdil posúdeniu veci samej (tejto časti priznal úvahou „váhu“ 80 %) a aplikáciou princípu/požiadavky spravodlivého usporiadania veci stanovil povinnosť žalovaného 1/ uhradiť protistrane -

žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 60 % (80 % - 20 %). O výške trov rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)